

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Броя 1 левъ

Обявления се приематъ
по споразумениеИзлиза 2 пѣти
на месецъГодишенъ абонаментъ
20 лева

Броя 1 левъ

Народнитѣ водачи.

Тѣ сж първитѣ, най-способнитѣ и даровити хора на нашитѣ политически партии. Народътъ ги слуша и върви подире имъ. Той ги избира за народни представители и министри, за да управляватъ държавата ни, да се грижатъ за доброто на цѣлокупния български народъ. Народнитѣ водачи говорятъ и пишатъ, че тѣ милѣятъ за измѣнения български народъ, че се трудятъ да облекчатъ данъчнитѣ тяжести на своя народъ, да създадатъ условия за възможния най-лекъ и удобенъ животъ на българскитѣ граждани, да улеснятъ поминъка имъ, да имъ създадатъ пѣтица и съобщения, условия за опазване народното здраве, сръдства за просвѣта, за миренъ и културенъ напредѣкъ. И прочее и прочее духовни, културни и материални блага искатъ да създадатъ народнитѣ водачи за своя милъ народъ. Тѣ искатъ да избавятъ този народъ отъ материална и духовна криза. Но, понеже всички тия народополезни цели и задачи не се постигатъ само съ речи и писания по вестницитѣ, народнитѣ водачи доказватъ на народа, че той трѣбва чрезъ гласа си въ изборитѣ да имъ даде довѣрието си, за да станатъ народни представители и министри, та чрезъ закони и власт да оправятъ кривото и неправедното въ народния животъ и осъществятъ своитѣ политически платформи. И когато народнитѣ водачи държатъ политически речи и искатъ довѣрието на народа, тѣ не говорятъ само на своитѣ политически съмишленици и съпартизани, а се обръщатъ къмъ всички български граждани, на всички обещаващъ благата, които ще донесе тѣхното управление на държавата, и за това отъ всички искатъ гласъ за себе си при изборитѣ. И когато тоя народъ чрезъ своето болшинство издигне народнитѣ водачи до властъта и последната падне въ ржцетѣ имъ, тогава настава царството. . . уви! . . . не на българския народъ, а на политическата партия, отъ чиято сръда излизатъ министритѣ и болшинството въ камарата. Тогава и министри и народни представители преставатъ да оплакватъ народнитѣ злочестини, чувствуватъ се задоволени въ своитѣ материални и културни нужди и започватъ да мислятъ, че и народътъ е задоволенъ. Голѣмитѣ програми за народно благо се прибиратъ въ партийнитѣ клубове, и на тѣхно мѣсто излизатъ неписани и неказани публично партийни програми съ цели и задачи, имащи предвидъ задържането на партията на властъ колкото се може по-дълго време, заграбването на колкото се може повече държавни служби, създаването на колкото се може повече блага не за народа, а само за партийнитѣ членове. Ако покрай тия първи и най-важни за властващата партия цели презъ време на управлението се направи нѣщо и за цѣлокупния български народъ, то това добро за народа стои на второ мѣсто въ дейността на управлението и обикновено е несклопно, струва много скъпо или е направено наполовина като новата пощенска сграда въ Варна.

Това става у насъ така, защото, споредъ изявления на съвременни наши министри, въ политиката моралъ нѣма. Защото народнитѣ ни водачи идатъ на властъ, не за да служатъ на народа, но за да имъ служи народътъ. И понеже народътъ ги познава по дѣлата имъ, вижда, че водачитѣ му служатъ преди всичко за себе си, за своитѣ близки, приятели и за партията си, вижда, че отъ всички почти партийни водачи е лѣганъ, за това и тоя народъ се научи да лѣже. Народътъ се научи да лѣже своитѣ водачи въ изборитѣ. Обещава той да гласува за многообещаващитѣ партизани, слуша агитационнитѣ имъ речи, приема позивитѣ и бюлетинкитѣ имъ, а въ деня на избора, мълкомъ, като отъ невиделица, намира друга бюлетина и изкарва изъ урната комуниститѣ. Народътъ гласува за комуниститѣ не защото имъ вѣрва, а защото не ги е още изпиталъ. Защото на всички други вече нѣма довѣрие. И за това не е изключено едно бѣдаше управление на България, създадено чрезъ бюлетинката на народа, да бѣде комунистическо. Това видѣха и разбраха досегашнитѣ народни водачи, и за туй тѣ мислятъ да избѣгнатъ грозещото зло, като обявятъ работническата партия извънъ законитѣ.

Като правимъ горната констатация, — нѣщо не ново и добре известно на всички, нашата целъ въ случая е да кажемъ, че никакви принудителни мѣрки не сж въ състояние да възвѣрнатъ въ народната душа изгубената вѣра въ доброто, въ правдата, въ добритѣ намѣрения на народнитѣ водачи. Това обезвѣряване на народа ще го доведе до отчаяние, и той ще извърши самоубийството си, като повѣри властѣта въ ржцетѣ на най-голѣмитѣ народни врагове-комуниститѣ. Защото отчаянието отъ настоящето, невѣрието въ доброто бѣдаше тикатъ народитѣ къмъ безумни постѣпки.

Ние апелираме къмъ народнитѣ водачи да побѣрзатъ да спасятъ народа отъ отчаянието, което започва да го завладява. Да помислятъ повечко за тоя народъ, който е далъ въ ржцетѣ имъ държавната властъ, за да служатъ, а не да си служатъ съ нея. Да престанатъ да се борятъ за повече блага, за по-доходни министерства, а да се заловятъ за работа, която ще създаде на народа възможность за миренъ трудъ и човѣшко сжществуване. Дайте на всѣки гражданинъ на България право и възможность да работи, справедливо възнаграждение на труда му, за да може да нахрани, облече и стопли децата си. Съ това единство сръдство ще спасите България отъ комунизма и ще оправдаете народното довѣрие.

Ст.

1932 година

Отлитна и се сля съ вѣчността, остави много и много не сбѣждани мечти и не до тамъ приятни спомени — у насъ и на всѣкѣ гдѣто социалния и политически животъ

Всичко що се отнася до вестника, да се изпраща до св. Митрополия — Варна, а суми — до свещ. Стефанъ п. Иордановъ, ул. Ц. Асень № 20

тѣ, които за нищо друго не мислятъ, освенъ какъ да подѣлятъ плячката. Или ще издигаме само достойни, доблестни и добре подготвени мжже изъ нашата сръда и тѣхъ въ властъ ще обличаме, повѣрвайки имъ сѣдбата на България или ще настѣпимъ залѣза на едно поколѣние, което не съумя да изнамѣри добритѣ си синове и чрезъ тѣхъ да се наложи, на злитѣ и блуднитѣ си синове готови всичко да продадатъ само за своето лично благо. Ние вѣрваме въ доброто и свѣтлото бѣдаше на нашия измѣненъ, но трудолюбивъ и честенъ народъ, а сжщо и въ правото на правитѣ и доблестни синове на тая страна. Вѣрваме въ възкресението и го очакваме.
Протоиерей П. Икономовъ.

Вѣра и безвѣрие.

Все по-често и по-често чуваме: „Нѣма Богъ. Него сж го измислили духовнитѣ отци, за да обиратъ бедния и тъмния народъ.“

Така ли е? Нима до толкозъ е тъменъ и глупавъ нашия народъ, че той може тъй лесно да се лѣже? До толкозъ ли сж умни и хитри духовнитѣ отци, че могатъ цѣли десетки вѣкове да лѣжатъ народа? Да се твърди това значи да презирашъ народа и да имашъ преувеличено представление за умствената способность на народа и духовенството.

Най-хубавото е да се обѣрнемъ къмъ историята, която ясно и определено ще ни каже, че хората въ всички времена сж вѣрвали въ Бога и сж Му възнасяли молитви. Древния историкъ Плутархъ, който е живѣлъ преди петъ вѣка до Рождество Христово казва: „Обиколи всичкитѣ страни; ти може да намѣришъ градъ безъ стени, безъ писменость, безъ управление, безъ дворци, безъ богатства, безъ монети, но никога нѣма да видишъ градъ безъ храмове и богове. Градъ въ който да не се възнасятъ молитви и да се не кланатъ въ името на божество.“ Другъ древенъ писателъ Цицеронъ свидетелствува: „Нѣма племе толкова диво, нѣма човѣкъ до толкова загубилъ съзнание за нравственитѣ задължения, на които душата да не се освещава отъ мисълѣта за богове. И това не е произлѣзло отъ предварително сговорване и съглашение на хората, не се е установило съ силата на държавно постановление или законъ, не, това единомислие на всичкитѣ народи трѣбва да се счита като природенъ законъ.“

Действително, ако вземемъ който и да е народъ, ние ще намѣримъ у него вѣра въ богове и желание да заслужи тѣхната милость и благоволение. „Етнографията не знае безрелигиозни хора“ е казалъ Ратцелъ. „Да, ще ни възразятъ, у тѣзи всички народи е имало свои заблудители — жреци. Тѣ сж измислили боговетѣ, за да ядатъ и живѣятъ въ свое удоволствие на чуждъ грѣбъ“. Ако допуснемъ, че това е така, то може ли такава измислица да се продължи съ хиляди години и да бѣде достойние на всички народи? Презъ времето на французката революция, намѣсто поклонението на истинския Богъ, бѣше въведенъ култа на „Разума“, а основателя на позитивизма (опитното наставление въ философията) Огюстъ Контъ († 1857) е проповѣдвалъ религия на човѣчеството, олицетворение на което обяви своята готвачка де-Бо, като богиня на човѣчеството. Тѣзи, съ извинение казано, религии нали не сжществуватъ и даже не можаха да преживѣятъ своитѣ творци? Ще възразятъ и ще ни кажатъ: „малко ли сж проститѣ и тъмни хорица, които се лѣжатъ и иматъ лѣжливи възгледи и понятия. Нали таквизъ и сега се намиратъ. Илия се возилъ съ своята огнена колесница, а учения знае, че това е разреждане на атмосферното електричество. И пословицата казва: „учението е свѣтлина, а невежеството — тъмнина.“ И хора учени и знаещи не вѣрватъ въ Бога, а го отричатъ.“ Може ли тъй безрезервно да се обвинятъ всички учени и гении на науката въ безвѣрие? Достатъчно е да се обѣрнемъ къмъ

се развиватъ при особени условия и пониженъ нравственъ темпъ.

Голѣма бѣ и е финансовата и икономическа криза, но още по голѣми сж политическитѣ борби, интриги и сплетни — които не даватъ мира на земледѣлска България да се отдаде на мирна и творческа работа.

Първенцитѣ въ нашия политико-общественъ животъ се обвиниха и обвиняватъ въ тежки престѣпления. Въ парламента се казватъ тежки думи, които срамѣятъ нацията и понижаватъ престижа на парламентаризма да, ако щете, и на държавата. Всѣки денъ отъ парламентарната трибуна се изнасяха и изнасятъ срамни нѣща, които убиватъ вѣрата на гражданина въ ония институции, които трѣбва да защитятъ конституционния животъ на страната. Разгнѣвилъ се селянинъ на непослушниятъ си синъ и му казва: „Нещастнико, отнасяшъ се като че ли си министеръ безъ срамъ отъ хората и страхъ отъ Бога“

Сждатъ се двама, единия напсувалъ противника си. Председателя на сѣда веднага му прави бележка. Моля, вземете си думата назадъ и веднага се извинете — тукъ не е парламентъ, вие се намирате предъ сѣдъ . . . Спорятъ двама народни представители и високо се разпиратъ . . . чува се „Вие сте чуждо оржие, шпионинъ — азъ мога съ документи да докажа, че получавате пари отъ сърбитѣ.“

Лексигона на нашитѣ народни представители, както и честитѣ свадѣ, побоища и псувни — твърде зле влияетъ върху народната душа.

Правителствата се мѣнятъ па и министритѣ, станаха срамни пазарлъци за министерски кресла и стражарски мѣста. Всичко това става, защото нѣма принципи, нѣма учение, идеология, която да легне въ основитѣ на нашия общественъ животъ. Властѣта, това е синонимъ на охранване на партизани, а не на разумни реформи и полезни мѣроприятия.

Върху тѣлото на разпната България се правятъ опити отъ млади лицемѣрни и малодушни люди. Редко остаха мжжетѣ съ държавническа мждрость и гражданска мжжественость. Па и кой ги търси? Тѣ не сж въ състояние да влачатъ тѣлпата подире си, защото съвѣстѣта имъ не позволява да обещаващъ невъзможни работи на избирателитѣ. По кръстопѣтищата ще сръщнешъ почтенни граждани да си шушукатъ нѣщичко и изъ дълбоко да въздишатъ — срамни работи ставатъ, гнусимъ се отъ тѣхъ. Ахъ да бѣха се случили тия нѣща въ друга страна съ здрави нрави, отдавна биха си получили наказанието. . . Нѣмаме нужда отъ толкова комисии и безброй заседания, пѣтни и безочетни, експерти наши и чуждестранни съ гѣхнитѣ безплатни свѣти, които тъй щедро дадохъ въ началото на 1933 год. Намъ сж нуждни, волеви, честни и калени държавни мжже, решени да събудятъ българина отъ летаргичния сънъ, въ който го хвърлиха партизанитѣ — и да му кажатъ самата истина, разкривайки му истинското положение въ което се намира. Въ този моментъ ни сж нуждни мжже смѣли и решителни, които, като жертвуватъ всичко, да турятъ прѣста си на раната, рискувайки дори да навлекатъ даже гнѣва на гарги-

самитѣ тѣхъ и ще се убедимъ, че не само не сж безвѣрници, а вѣрващи и дълбоко религиозни хора.

„Колкото повече изучавамъ природата, казва великия Пастойръ, толкова повече оставамъ въ благоговѣние и изумление предъ дѣлата на Твореца.“ Знаменития естественикъ Линней завършва своята книга за растенията така: „Наистина има Богъ великъ и вѣченъ, безъ Който нищо не може да сществува.“ Знаменития астрономъ Кенлеръ: „О, великъ е нашия Господъ, велико е Неговото сществуване Му и Неговата мъдростъ нѣма граница! А ти, душе моя, дай Слава на Твоя Господъ презъ цѣлия си животъ.“ Нека приведемъ още едно красноречиво свидетелство. Учения Деннеръ анкетиралъ 423 учени естественици, отъ които 56 не отговорили; 349 се оказали вѣрващи въ Бога, а само 18 заявили, че не сж вѣрващи или равнодушни къмъ вѣрата. („Вѣра и Наука“ Бѣлевский).

Може още много и много примери да се приведатъ, но мислимъ, че и малко казанитѣ сж достатъчно да ни убедятъ, че е лъжливо твърдението, че ученитѣ били безвѣрници. Да, не всички учени сж верующи, но това не значи, че Богъ не сществува, а показва, че вѣрата е дѣло свободно—искашъ вѣрвашъ, не искашъ — не вѣрвашъ, никой не те принуждава. Отрицателитѣ—безвѣрници поставанени на тѣсно обикновено въ такъвъ случаи прибѣгватъ къмъ последния свой доводъ: „Ако има Богъ, то покажи ни го.“ На това ще отговоримъ: „Видѣлъ ли е нѣкой отъ васъ думитѣ си, мислитѣ, желанията и настроенията си? Можете ли да ни кажете, какъвъ цѣлъ, каква форма и пр. иматъ? Не можете да ни отговорите. Обаче това не значи, че тѣ не сществува. Така и Богъ сществува, но Него не можемъ да го видимъ съ тѣлеснитѣ си очи. Никаква наука не може да докаже, че нѣма Богъ и затова истински учени никога не сж възставали противъ вѣрата.

Всѣка една постройка има своя архитектура, всѣки единъ паркъ или градина има своя градинар, всѣка машина има своя механикъ и, ако нѣкой се осмѣли да каже, че е произлѣзло отъ само себе си, то такъвъ бихме го осмѣяли и бихме го нарекли лудъ. Щомъ е така, какъ може цѣлъ миръ — видимъ и невидимъ да произлезе отъ само себе си по една случайностъ? Здравия разумъ не допуска това. Както всѣко нѣщо си има своя творецъ, така и мира има своя и това е Богъ Всемогущъ и Вездесущъ.

Какъ тогава да си обяснимъ печалното явление невѣрието? Какъ може да се съгласува съ несъмнени и доказани факти — всеобщата вѣра въ Бога?

Невежеството е болезнено и уродливо явление въ човѣшкия животъ. Има хора съ различни тѣлесни недостатѣци. Заедно съ здравитѣ хо-

ра срѣщаме и недѣгави и болни: слѣпи, глухи, куци. Тѣй сжщо могатъ да бждатъ хора недѣгави и душевно. Никой отъ здравитѣ хора не се съмнява, че слѣпцето сществува, понеже го вижда, но какъ ще докажешъ това на слѣпия? Той не може да го види и е длъженъ да повѣрва, както му говори този, който го вижда.

Богъ сществува, това за голѣмото мнозинство отъ хората е несъмнена истина. Невѣрващия не го признава, макаръ, че всичко около него да му говори за Бога и Неговото величие. Това е вжтрешна духовна слѣпота. Св. писание само съ безумието на човѣка си обяснява невѣрието като казва: „Рече безумецъ въ сърдцето си нѣма Богъ.“ (пс. 13,1). Справедливо казва и древния мъдрецъ Цицеронъ „че Богъ сществува, това е такава общезвестна истина, че азъ бихъ се усъмнилъ въ здравия умъ на този, който би Го отричалъ.“

Свещ. Хар. Ст. Златаровъ.

Два морала.

Еманципацията на жената, течение, известно по цѣлъ свѣтъ и подъ името „феминизъмъ“, разнообразнитѣ и разновидности социалистически теории, упадѣка на религиозното чувство и моралъ, както и липсата на добродетели, християнски и граждански, въ класическата смисълъ на думата и т. н. сж цѣла верига отъ факти и прояви, които изъ основни разяждатъ строя и днешното общество. Живѣемъ въ една преситена атмосфера, която има нужда отъ прочистване и дезинфекциране. Но, само това споредъ насъ не е достатъчно. Има се нужда отъ една духовна дисциплина, чрезъ която бихме могли да защитимъ поне собственитѣ си духовни и национални съкровища.

Нека разгледаме всѣко положение по отдѣлно.

Твърде голѣмата еманципация на жената, казватъ нѣкои, води къмъ унищожение на брака, върху който се гради семейство и общество въобще.

Безспорно, че равенството между двата пола е желанно и е нѣщо добро, но работейки въ тая насока не трѣбва да се забравятъ приказанията имъ, нито да се прекрѣчатъ границитѣ на действителността и на приличието. До като силата се смѣта за върховно право и се налага на всѣкъде и въ всичко, до като обществото прибѣгва до нея, или пъкъ самата тя — силата се поставя въ услуга на обществото, до тогава равенството между двата пола ще си остане само едно желание. Ако нѣкой жени, поради изключителнитѣ си добри качества, успѣватъ съ голѣми усилия и трудъ да си извоюватъ първо мѣсто въ социалната ие-

рархия, колко милиона сж пъкъ жертва въ тая борба за приравняване на половетѣ?

Други казватъ: несправедливитѣ закони трѣбва да се премахнатъ, силата да бжде поставена въ услуга на общото добро, жената да бжде поставена и издигната до положение на равна на мъжа, като ѝ се даде право да вземе участие въ цѣлия общественъ животъ. Въ нѣкои голѣми държави, като Съединенитѣ Щати, Англия, Германия, севернитѣ балтийски държави, Русия, Австрия, сж дадени политически па и други права на жената.

Нашето културно ниво на нашата селенка, може би, спира нашия законодател да даде на българката политически права, но, нека за моментъ допуснемъ че се дадатъ политически права на българката и въобще на жената, приравняването фактически ще стане ли? — не.

Жената ще конкурира труда на мъжа, и то дѣто може, за да мизерствуватъ въ края на краищата и двамата. Вмѣсто да работи вънъ само мъжа съ добра надница, а жената да се грижи за домакинството, и възпитанието на децата — въ такъвъ случай ще следва и жената да работи рамо до рамо съ мъжътъ, да конкурира дори, за да получатъ две мизерни заплати, съ които не могатъ да посрѣшнатъ нуждитѣ си — при изоставенъ домъ и деца на произвола на сждбата.

Живъ примѣръ въ това отношение имаме въ по-голѣмитѣ градове и въ нещастна Русия, гдето мечтаното равенство и свободата да се женатъ и разведжатъ когато си искатъ и съ когото и както си искатъ, даде печални резултати, въ вреда само на жената.

Тая „свобода“ само въ растояние на 10 години, унищожи руското семейство и изхвърли милиони дѣца — скитници, безъ да знаятъ що е майчина милувка, живѣещи подъ разни мостове, въ полусѣборени колиби или изби. Може би истинския болшевишки неуспѣхъ да се състои именно въ тази огромна армия отъ „сираци“, отъ изоставени дѣца по пжтищата, — а това е ужаса — ада на комунистическото общество.

Какво ще прави Съветска Русия съ тия изоставени и безъ всѣко възпитание дѣца, пораснали по пжтищата и площадитѣ?

— Това е голѣмъ въпросъ. За да се оправдае предъ културния свѣтъ, болшевишка Русия пусна преди една година филма „Пжтния листъ въ живота“, който филмъ се представи и въ Варна. Чрезъ този филмъ Съветска Русия подчерта сществуващото на безпризорни деца, които не познаватъ родителитѣ си и, за които дѣца С. С. Русия ще се погрижи тѣй както тя разбира.

Разрушиха семейството, постигнаха пъклената си целъ, която ще имъ коства скжпо. Сега насочили погледъ и усилия къмъ религията,

морала и добродетелитѣ. Системна, упорита и сатанинска война съ всичкитѣ срдства на двадесетия вѣкъ водятъ противъ тѣхъ, у тѣхъ си и въ чужбина чрезъ скжпо платени агенти.

Два морала: Единия на силнитѣ, а другия на слабитѣ. Нима това е възможно? Не, отговаря Максъ Нордо и други като него повърхностни социолози. Това, казватъ тѣ, сж предразсѣдци. Но, кой може да твърди че нѣма по природа силни и слаби хора, икономисти и разсипници, добродетелни и покварени, въздържатели и пьянци, лакоми и умѣрени?

Двата принципа — доброто и злото, като два противоположни духовни врагове или два противни вѣтра, непрестанно се борятъ.

Кога надвива единиятъ, кога другиятъ, най-после човѣкъ се самоопредѣля и става или синъ Божий или синъ на Сатаната.

Религийтѣ, легендитѣ дори и суетвѣрията не сж празни приказки. Тѣ съдържатъ въ себе си мъдростъта на народитѣ, събрана отъ десетки и хиляди години.

Привидното неравенство, не е лишено отъ своя дълбокъ смисълъ. За да стигнатъ до елементарнитѣ морални истини, древнитѣ измислили ужасни наказания: на крадеца се е отрѣзвала ръката, съ която е крадълъ; на този, който е ругалъ боговетѣ, сж изваждали очитѣ, за да не може да се радва на небесната свѣтлина; убийцитѣ се обезглавявали; закона на Талиона (отмъщението) билъ въ пълна сила — ако за око, жлъбъ за жлъбъ и пр. и пр.

Създали сж закони, въ рамкитѣ на които обществото е трѣбвало да живѣе и се движи. Колкото повече човѣкъ следи и изучава историята на народитѣ, на религията, нравитѣ легендитѣ, искусството и културата имъ, толкова повече вижда, че вѣрата имъ не е била суетвѣрие, нито боговетѣ имъ, нито пъкъ законитѣ и нравственитѣ имъ правила сж били лицемерие.

Лесно нѣщо е, да напишешъ тенденциозна книга, да осждишъ всичко, да се стремишъ всичко да съборишъ, въ името на което ужъ ще създадешъ нѣщо ново, при все че нищо ново нѣма подъ слнцето. Престѣпна е цѣлата социалистическа, комунистическа — болшевишка литература, тѣй ревностно и почти безплатно разпространявана отъ полуграмотни или съвсемъ неграмотни агенти — орждия на тъмни сили между нашата работническа маса, съ целъ да ги заблудятъ и озлобятъ.

Противъ тая престѣпна дейностъ трѣбва частъ по-скоро да въстане училището, църквата и всичко трѣво и родолюбиво у насъ и то до като е време. Трагедията на руския народъ винаги да ни бжде предъ очи. Единъ е морала и като така него трѣбва българския учител да

Н. В. Гоголь.

Размишления за божествената литургия.

(10)

Дяконътъ отъ амвона произнася древния възгласъ: „Двери! Двери!“, който въ древностъ се е отнасялъ до вратитѣ, стоящи при входа на вратитѣ, щото никой отъ езицинитѣ, които имали обичай да нарушаватъ християнскитѣ богослужения, да не се втурне нагло и светотатствено въ храма. Сега тоя възгласъ се отнася до самитѣ богомолци, за да пазятъ вратитѣ на сърдцата си, дѣто вече се е поселила любовта, а да отварятъ вратитѣ на устата и ушитѣ си и да слушатъ символа на вѣрата. За да се означа това, отваря се и завесата надъ царскитѣ врати, или горнитѣ двери, които се отварятъ само тогава, когато трѣбва да се устреми вниманието на ума къмъ висшитѣ таинства. А дяконътъ призовава къмъ слушане съ думитѣ: „Да внимаваме въ премъдростта!“ Чете се изразително, ясно и високо символътъ на вѣрата:

„Вѣрвамъ въ единого Бога Отца, Вседържителя, Твореца на небето и земята, на всичко видимо и невидимо; и въ единого Господа Исуса Христа, Божия Синъ, единородния, Който е отъ Отца роденъ свѣтъ, всички вѣкове: свѣтлина отъ свѣтлина, Богъ истиненъ отъ Бога истинно, роденъ, не сътворенъ, единосъщъ на Отца, чрезъ Когото всичко е станало; Който заради насъ човѣцитѣ и заради нашето спасение слезе отъ небесата, и се въплоти отъ Духа Светаго и Дѣва Марія, и стана човѣкъ; Който биде разпнатъ за насъ при Понтия Пилата, и страда и биде погребенъ; Който възлѣзе на небесата, и седи одѣсно на Отца; Който пакъ ще дойде съ слава да сжди живи и мъртви, и на Когото царството не ще има край; и въ Духа Светаго, Господа, Който животвори, Който отъ Отца изхожда, Комуто се покланяме и Го славимъ съ Отца и Сина, Който е говорилъ чрезъ пророцитѣ; въ едната света, вселенска и апостолска Църква. Изповѣдвамъ едно кръщение за опрощаване грѣховете. Чакамъ възкресението на мъртвитѣ и живота на бждация вѣкъ,

Аминъ.“

Съ твърдъ, мжжественъ гласъ, втѣлпявайки въ сърдцето всѣка дума на символа, четете четецътъ, а следъ него богомолцитѣ твърдо повтарятъ думитѣ на изповѣдание. Съ мжжествено сърдце и духъ свещеникътъ, предъ св. престолъ, който изобразява св. трапеза, повтаря тихо символа на вѣрата, като колебае св. въздухъ надъ св. дарове.

Дяконътъ твърдо възгласа: „Да стоимъ прилично, да стоимъ съ страхъ, да внимаваме, за да принесемъ съ миръ светото възношение“, сиречъ, да застанемъ, както прилича на човѣка да се представи предъ Бога, съ трепетъ, съ страхъ и въ сждното време съ мжжествено дързновение на духа, който славослови Бога, съ миръ въ сърдцата, безъ който не е възможно да се възвзимъ къмъ Бога. И въ отговоръ на тоя зовъ цѣлата църква, като принася въ жертва хвалението на устата и умегченото състояние на сърдцата си, повтаря следъ хбра на пѣцитѣ: „Милостъ на миръ, жертва на хвалението“. Въ първоначалната Църква имало обичай въ това време да принасятъ елей, като сим-

волъ на всѣко умегчение. Елей и милостъ на гръцки езикъ сж тождествени (една дума „елеосъ“ означава едното и другото).

Между това свещеникътъ въ олтаря снима въздуха, цѣлува го и като произнася: „Благодатъта на Господа нашего Исуса Христа и любовта на Бога и Отца и общението на Светаго Духа да бжде съ всички васъ“, осѣнява съ него кръстообразно народа.

И всички му отговарятъ: „И съ твоя духъ!“

И олтарътъ, който изобразяваше пещерата, сега вече е горница (стая), въ която била приготвена тайната вечеря. Престолътъ, който представляваше гроба, сега вече е трапеза, а не гробъ. Напомняйки за Спасителя, Който преди да преподаде божествената храна на ученицитѣ Си, е издигналъ очитѣ Си нагоре, свещеникътъ възгласа: „Да възнесемъ сърдцата си къмъ небето!“

И всѣкой отъ стоящитѣ въ храма мисли за това, което ще се извърши, — че въ тази минута Божествениятъ агнецъ отива да се заколи за него, Божествената кръвъ на Са-

предава на младежта, що му е по-вѣрена. Да бждеш честенъ, трудолюбивъ, скромненъ, добродетеленъ, мждѣръ, великодушненъ, ученъ, не значи ли, да вършишъ това тѣй необходимо за онова душевно равновесие, безъ което щастие тукъ на земята не може да сществува? Тогава?

Обърни грѣбъ на болшевишките — комунистически агенти провокатори, не чети престѣпната имъ литература, написана съ кръвта и сълзигъ, на руския народъ и следвай Христа, всемирния учител на любовта, истината и мира.

Прот. П. Икономовъ.

Prof. Д-г J. Klug.

Дългътъ на всѣки единъ денъ и часъ.

(5)

Има единъ свещенъ гладъ и жажда къмъ Бога. Децата на свѣта, тия които търсятъ насита отъ земнитѣ удовлствия — сѣсемъ различни отъ хубавитѣ радости на Битието — не чувстватъ никакъвъ гладъ и жажда къмъ Бога. Него чувства само оная, който е надрасналъ вече мисълта да скрива въ себе си безкрайната любовъ къмъ Бога, оная истинска любовъ, която ние — Негово подобие и творение, тѣй много желаемъ да откриемъ и ценимъ. Гладътъ къмъ Бога е една насита, която винаги моли: „Дай ми още!“ защото душата чувства, че само милия Богъ е нейния единственъ хлѣбъ за животъ. Жаждата къмъ Бога е една напитка, която тече само отъ единъ изворъ и която моли: „Напой се още повече въ менъ!“ защото душата е узнала, че Богъ е само животворния изворъ, който никога не пресъхва.

Гладътъ и жаждата на децата отъ тоя свѣтъ, напротивъ, доказва въ тѣхъ това горящо коработрушение при което не имъ остава нищо друго освенъ да пиятъ солена вода на езерото въ което затъватъ. Богъ е само живиятъ и подаряващъ животъ сладкъ изворъ и оная, който е вкусилъ веднажъ отъ него, знае това. Удоволствията на този свѣтъ — не трѣбва да ги изброяваме поотдѣлно, както и тѣхнитѣ побуди, удовлетворени тукъ сж само солена вода и при това изкупена тѣй често съ солени сълзи, които текатъ отъ сжщитѣ нѣкога блестящи очи, когато дойде часътъ на опомането и разкаянието.

Има единъ свещенъ гладъ и жажда къмъ Бога. Има обаче и едно друго, нездраво, болезнено увеличаващо се, би казалъ човѣкъ дори едно дѣрзко търсене на Бога, кждето нѣкои искатъ да видятъ първо чудеса и знамения отъ Бога, та тогава да повѣрватъ. Тѣ не знаятъ, че оная, който отвори само св. писа-

ние на Богооткровението, ще намѣри достатъчно свидетелстващи чудеса и знамения за да каже за последенъ пжтъ: „Господи, азъ вѣрвамъ, помогни на моето безвѣрие!“ Той не трѣбва да иска отъ Бога наново да види горящата капина въ която Богъ се откри на Мойсея съ своето име „Азъ съмъ Господъ Богъ Твой“ когато има горящиятъ и никога неогасващъ огънъ на Причастието, което е едно богато съ освѣтление Божие чудо, единъ отъпканъ пжтъ на свято откровение, за което човѣкъ трѣбва само да се потруди и изучи (за тая целъ има достатъчно заповѣди и книги, които задоволяватъ всѣкаква нужда и опознаване на вѣрата). Но ние човѣцитѣ имаме време за всичко, за най необходимото, за въпроса: какъ ще намѣря Бога? Ние нѣмаме нито часъ време.

Само по себе си, изучаването на цѣли библиотекни дори не е достатъчно да намѣримъ Бога. Голѣмитѣ богослови и хвърчащи къмъ Бога съ орлови криле мистици потвърдяватъ винаги и всѣкога, че Богъ не се намира само съ познания. Тѣ наблѣгатъ винаги на великитѣ думи на въплотилия се Синъ Божий: „Ако вие пребждете въ думитѣ Ми наистина сте Мои ученици и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“ (Ион. 8—32). Днесъ обаче, както и въ времето на Христа и много преди Него за Богоизбрании може да се каже сжщото, отъ което се оплаквалъ Пророкъ Иеремия: „Спрете се въ пжтя, разпитайте де е добриятъ пжтъ и трѣгнете по него — ще намѣрите покой въ душитѣ си! Тѣ обаче рекоха: „Ние не желаемъ да го намеримъ“. (Иерем. 6:16) Нел Тѣ върватъ по пжтищата на Зас Тсе за постигане на мждростта. Тѣ изследватъ пжтя на „осемтехъ прераждания“ на Gantama Buddha за постигане на спасението. Тѣ изучаватъ мистичнитѣ писания на всички времена и страни за постигане „непосрѣдствения Божия животъ“. Тѣ хващатъ антропософични доказателства за отгатване „смысла на сврхестественния животъ“. Тѣ посещаватъ спиритичнитѣ кржгове, кждето полубоопитни и полу-ужасени хлопатъ на вратитѣ на вѣчността. Ахъ! Всичко това е тѣй лесно! То е дилетантизмъ, литература, интересно занимание, което чрезъ безкусни душевни интереси търси интересното. Обаче това е нищо! То е едни сапунени мехури само и нищо повече! Най-простиятъ селенинъ който внимателно слуша и изпълнява, това което неговия селски свещеникъ говори отъ църковния амвонъ, ще дойде много по близо до Бога, отколкото всичкитѣ тия модерни „Боготърсачи“, тия едноразни мухи, които съ полуобъркани души хвърчатъ, уповавайки се на всичко, което свѣти и фосфорисцира.

Искашъ ли обаче да знаешъ кждѣ ще намѣришъ Богъ? Искашъ ли на-

истина да го узнаешъ? Тогава поволѣи ти кажа: Богъ се намира само въ изпълнението на дългътъ на всѣки единъ денъ и часъ! Изпълни тоя дългъ въ продължение на единъ месецъ само, но съ буденъ и вслушващъ се духъ, съ необходимата вѣрностъ, съ чисто и честно намѣрение, съ желѣзна воля къмъ всѣко самопреодоляване и всѣка консеквенция, която ти налага една чиста сѣвъсть като дългъ на всѣки единъ денъ и часъ — тогава ти наистина ще намѣришъ Бога. Но това, което изисквамъ отъ тебъ, сѣсемъ не е малко, приятелю мой. Прочети го още единъ пжтъ, още десетъ пжти. Ти самъ ще се увѣришъ, че не е малко. Затова пжкъ насладата на тая безусловна вѣрностъ къмъ дългътъ на всѣки единъ денъ и часъ ще бжде голѣма. Да се предадешъ изцѣло, азъ искамъ да кажа, съ цѣлата си лична вѣрностъ къмъ Бога, то въ отговоръ знай, че и самиятъ Богъ ще ти се отдаде. На сѣнь обаче ти не ще видишъ златната стѣлбица на Якова, върху която да слизатъ и възлизатъ небеснитѣ ангели, усмихвайки и вѣйки ти съ тѣхното леко подхвъркване. Нел Ти ще видишъ тукъ само своята твърда катадневна работа и още по-твърда борба на духътъ съ противящата се плътъ и кръвъ, както и още по-твърдото самопреодоляване, което често е тѣй тежко, като достига границата на търпеливото понасяне на твоя ближненъ, твоя противникъ, завистникъ, неприятелъ, омразникъ, оспорвачъ, твоя причиняващъ ти болки врагъ, твоя клеветникъ, ако искашъ да достигнешъ вѣрността на дългътъ на всѣки единъ денъ и часъ. И всичко това взето заедно ще те... да, азъ трѣбва да ти кажа най-тежкото, но и най-доброто, всичко това ще те унижи, ще те смири и принуди да паднешъ на колене.

Но оная, който лежи на колене — него Богъ ще наближи.

Оная, който се е смирилъ — Богъ ще въздигне. Унижения само, който е станалъ едно моляще дете, Богъ ще издигне до висота, сила и величие.

Отъ немски
Ек. Д-ръ Панайотова.

Невѣрието.

Преводъ отъ френски.

Незачитането на религията въвежда къмъ незачитането на човѣшкитѣ обязанности.

Отъ колко ли сладости е лишенъ този, който не зачита религията? Кое чувство може да го утеши въ въ своитѣ страдания? Кой зритель въодушевява добритѣ дѣла, които той върши въ тайна? Кой гласъ може да проговори дълбоко въ неговата душа? Каква награда може да

очаква отъ благочестието? Какъ трѣбва да гледа той на смъртта?

Злоупотрѣблението съ широкитѣ познания причинява невѣрието. Всѣки ученъ презира обикновеното чувство; той иска своето. Горделивата философия въвежда човѣка въ безпредразсѣдъчностъ, както слѣпата всепреданностъ — къмъ фанатизмъ. Отбѣгвайте тѣзи крайности; останете винаги твърди въ пжтя на истината, въ простотата на сърдцето си, безъ никога да се отвращавате било отъ самохвалство или отъ слабостъ. Дръзнете да изповѣдвате Бога у философитѣ; дръзнете да проповѣдвате човѣщината на свободомислящитѣ. Говорете що е истина, правете що е добро: що се отнася човѣку, да изпълни своитѣ обязанности тукъ на земята; човѣкътъ самозабравяйки се въ доброто, може да заработи за себе си.

А! какво по-силно доказателство противъ невѣрващия отъ това, живота на истинския християнинъ! Има ли нѣкаква душа препълнена съ такова сладости, както тая на последния? Каква картина за сърдцето на невѣрующия, когато неговитѣ приятели, деца и неговата жена ще съревнуватъ да го възпитаватъ и градатъ въ него добродетели; безъ да му проповѣдватъ Бога въ своитѣ речи, тѣ ще му Го покажатъ въ добритѣ дѣла, на които Самъ Той, е вдъхновителъ; въ добродетелитѣ, чийто авторъ е самъ той; въ радостта, която тѣ намиратъ, за да Му се понаравятъ; когато ще види да блесне образътъ на небето въ своята кжща и презъ тоя денъ ще бжде принуденъ да се провикне: не, човѣкътъ не е такъвъ отъ самия себе си; нѣщо сврхчовѣшко царува тукъ!

Не може да се отмени отъ Религията. Напразно инстинкта се опълчва, напразно страститѣ се силно възпламеняватъ противъ нея, тѣ иматъ своитѣ корени въ сжщия институтъ: какво биха могли да сторятъ, за да я разорятъ?...

Напразно страхътъ отъ срама или отъ отмѣщението не позволява да се върши зло: нека се върши зло скрито; благочестието не ще поведе да заговори, и тогава ще се накажи, както въ Спарта, не престѣпленieto, а само прегрѣшението. Напразно характерътъ и любовта на красивото сж отпечатани отъ природата дълбоко въ душата; законътъ ще сществува дотолкова, доколкото не ще бжде никога видоизмененъ, но какъ ще се увѣришъ да запазишъ винаги въ чистота това вжтрешно изображение, подобно на което нѣма образецъ между чувствителнитѣ сжщества за да го сравнимъ? Не се ли знае, че разнообразнитѣ впечатления развърщаватъ разсѣдка, развърщаватъ и волята, че довѣрието се разколебава и се измѣня въ всѣки вѣкъ, въ всѣки народъ, въ всѣка личностъ споредъ непостоянството и разнообразието

маго Господа се влива въ чашата, за негово очистиане, и всички небесни сили, заедно съ свещеника се молятъ за него, — като мисли за това, устремилъ сърдце отъ земята къмъ небето, отъ тъмнината къмъ свѣтлината, казва заедно съ всички: „Сърдцата ни сж къмъ Господа“.

Като спомня за Спасителя, Който е благодарилъ, свещеникътъ съ издигнати на горе очи възглася: „Да благодаримъ на Господа“. Хорътъ отговаря: „Достойно и справедливо е да се покланяме на Отца и Сина и Светаго Духа, на единосжщната и нераздѣлна Троица“. А свещеникътъ се моли тихо:

„Достойно и справедливо е да Те възпѣваме, да Те благославяме, да Те хвалимъ, да Ти благодаримъ, да Ти се покланяме на всѣко мѣсто на Твоеото владичество; защото Ти си неизказанъ, неизследимъ, невидимъ, непостижимъ, всѣкога сжществуващъ и все въ сжщото състояние както Ти, тѣй и еднородниятъ Ти Синъ и Твоятъ Свети Духъ. Ти си ни привелъ отъ небитие въ сжществуване, и когато паднахме, пакъ ни въздигна и не престана да пра-

вишъ всичко, докато ни възнесе на небето и ни подари Твоеото бждаще царство. За всичко това благодаримъ на Тебе, и на еднородния Ти Синъ, и на Твоя Свети Духъ, за всички, знайни и незнайни, явни и неявени благодарѣния къмъ насъ. Благодаримъ ти и за тази служба, която си благоволилъ да приемешъ отъ нашитѣ ржце, ако и да Ти предстоятъ хиляди ангели, херувими и серафими, шестокрилати и многоочити, възвишаващи се окрилени, като пѣятъ, викатъ, възклиаватъ и говорятъ побѣдната пѣсень:

„Святъ, святъ, святъ е Господъ Саваотъ, Който е изпълнилъ небето и земята съ Своята слава!“

Тази побѣдна серафимска пѣсень, която пророцитѣ сж чували въ своитѣ св. видения, се пѣе отъ цѣлия хоръ, като възнася мислитѣ на богомолцитѣ къмъ невидимитѣ небеса и като ги заставя да повтарятъ заедно съ серафимитѣ: „Святъ, Святъ, Святъ е Господъ Саваотъ“, и да хвърчатъ мисленно заедно съ серафимитѣ около престола на божествената слава. И тѣй като въ сжщото време цѣлата църква очак-

ва въ тия минути слизането на Самаго Бога, идващъ да се принесе въ жертва за всички, то къмъ серафимската пѣсень, раздаваща се въ небесата, се присѣдинява и пѣсеньта на еврейскитѣ деца, съ която тѣ посрещнали влизането Му въ Иерусалимъ, като сж постилали клончета по пжтя: „Осана въ вишнихъ, благословенъ идещиятъ въ име Господне, осанна въ вишнихъ!“ Защото Господъ се готви да влезе въ храма, като въ таинственъ Иерусалимъ.

Свещеникътъ продължава да се моли тихо.

„Заедно съ тѣзи блажени сили, човѣколюбивий Владико, и ние възгласяме и казваме: святъ Си и пресвятъ. Ти и еднородния Ти Синъ, и Твоя Свети Духъ. Ти си святъ и пресвятъ и величествена е Твоята слава. Ти така си възлюбилъ свѣта, че си далъ Своя еднороденъ Синъ, та всѣки, който повѣрва въ Него, да не згине, но да нма вѣченъ животъ. Той дойде, изпълни всичкото промишление за насъ и въ сжщата нощъ, въ която бѣ предаванъ, а по-точно самъ се предава-

ше за живота на свѣта, взе съ Своитѣ свети пречисти и непорочни ржце хлѣбъ, благодари, благослови го, освети го, пречупи го, даде на светитѣ си ученици и апостоли и рече“...

И високо възглася свещеникътъ думитѣ на Спасителя:

„Вземете, яжте — това е Моето тѣло, което за васъ е преломявано, за опрощение на грѣховетѣ“.

И цѣлата църква следъ хора възглася: „аминъ“.

Свещеникътъ продължава тихо: „По сжщия начинъ, като взе чашата подиръ вечерята, каза“... и високо възглася:

„Пийте отъ нея всички, това е Моята кръвъ на новия завѣтъ, която за васъ и за мнозина се излива за прощение на грѣховетѣ“.

И сжщо високо възглася цѣлата църква: „Аминъ“.

Следва

Печатница Д. Тодоровъ
Варна.

зието на предубежденията.

Отбъгвайте гъзи, които, под предлог да обяснят природата, сеят въ сърцата на човъците досадителни поучения; на които очевидният софизъм е често лъжи по-утвърдителен и по-догматичен, отколкото убедителният тон на техните противници. Подъ високомърния предлог, че тѣ сж само просвѣтени, искрени и свършени, тѣ ни подвеждат повелително подъ техните рѣзки и неоснователни решения, и, мислятъ да ни поднесат, като истински начала, непонятните учения напластени въ въображенията имъ. При това, като преобръщатъ, разораватъ и тъпчатъ подъ крака всичко що човѣцитѣ почитатъ, тѣ отниматъ отъ униженитѣ и оскъбенитѣ последното утешение въ страданията имъ, отъ силнитѣ и богатитѣ единственитѣ юзди на тѣхнитѣ страсти, тѣ изкубватъ отъ сърцата разкаянието отъ престѣпление, надеждата отъ благочестие, то и се хвалатъ още, че сж добротворцитѣ на човѣшкия родъ.

Никогащъ, казватъ тѣ, истината не е вредна за човѣцитѣ. Вѣрвамъ, безъ съмнение, но моето убеждение е, че каквото тѣ учатъ не е истина.

Проявитѣ на природата, тъй живи и тъй въодушевени за тия, които запазватъ Бога, сж мъртви предъ очитѣ на невѣрующия, и въ тази велика хармония на същества, където всичко говори за Бога, той не съзира освенъ една вѣчна тишина.

Bayle много добре доказва, че фанатизмътъ е по-разрушителенъ, отколкото невѣрието. Това е неоспоримъ фактъ, обаче, туй което той не казва, и което не по-малко вѣрно е, че фанатизмътъ, макаръ кръвожаденъ и жестокъ, е, при това, една голѣма и силна страсть, която издига човѣшкото сърдце, презира смъртта, дава човѣку чудовищенъ потикъ, противно на невѣрието и въобще на разсъждаващиятъ и философски умъ, които обезценяватъ живота, унижаватъ душата, сърдоточаватъ всички страсти въ низината на човѣшкото азъ, и подкопаватъ, бавно но сигурно, истинскитѣ устои на всѣко общество.

Ако невѣрието не пролива кръвъ човѣшка, това го върши по-малко отъ любовъ къмъ мира, отъ индиферентностъ къмъ доброто. Поученията на мнимия мѣдрецъ не убиватъ човѣцитѣ, но имъ пречатъ да се възродятъ, унижавайки нравитѣ, умалявайки тѣхнитѣ постѣпки въ единъ таенъ егоизъмъ, гибеленъ както за населението, така и за човѣщината.

Философското безразличие прилича на спокойствието въ една държава подъ деспотизма: това спокойствие е спокойствие на смъртъ, то е по-губелно отъ самата война.

И тъй, фанатизмътъ, макаръ и гибеленъ въ своитѣ непосредствени действия, както го наричатъ днесъ философски ушъ, не е въ сжщностъ такъвъ въ своитѣ последствия.

Г. М. Я-въ.

Протоиерей Икономовъ.

Църковенъ народенъ съборъ въ Ромъния.

II.

Всички решения на църковно-народния съборъ, се изпълняватъ отъ централния църковенъ съветъ, като изпълнителенъ органъ на събора и на разни други решения на Св. Синодъ по пълномощия. Този изпълнителенъ органъ има петъ референции, т. е. толкова, колкото секции има централния съветъ. Къмъ тия петъ секции, отъ 1930 год. сж прибавили още: Администрацията на фондоветѣ на Св. Синодъ, Библийския институтъ, списанието „Biserica Ortodoxa Romano“ (официалния органъ на Св. Синодъ), Църковната печатница, Банка за кредитъ и помощи на свещеницитѣ, осигурителни фондове и др. Всички тия институти сж работели правилно и задоволително, казва патриарха.

Презъ 1930 г. канцеларията на централния съветъ е ималъ зареги-

стрирани 12.403 бумажки, презъ 1931 год. 9836, а презъ 1932 год. до 10 октомврий 7.504. Всички били своевременно разгледани и правилно удовлетворени или отхвърлени, като винаги се е държало за мнението на съответния референчикъ.

Постояното присѣствие презъ 1930 г. е имало 22 заседания, презъ 1931 год. 27 и презъ 1932 г. до 10 октомврий 18. Излага по-нататъкъ решенията по разнитѣ въпроси. Централния съветъ е издалъ 800 решения и посредствомъ своитѣ трима постоянни адвокати е защищавалъ всички интереси на Патриаршията, на Св. Синодъ — 96 и на разнитѣ епископи.

Техническото отдѣление при Ц. Съветъ изработвалъ планове — типъ за църкви, за църковно-енорийски домове, молилни и пр. както и тѣхническия надзоръ. Отъ 1930 год. до сега това отдѣление е разрешило да се строятъ нови църкви, енорийски къщи и пр. за 201,530.545 леи.

Ако се прибави къмъ тая сума и другитѣ постройки около историческитѣ паметници, ще се види, казва патриарха, че въпреки страшната криза, сж били похарчени отъ 1930 — 1932 г., всичко 1,011,275.304 леи. Въ голѣмата си частъ тая сума е събрана отъ доброволнитѣ пожертвования на християнитѣ.

Отдѣлъ землѣмѣръ, е планиралъ всички църковни нива отъ нѣколко окръга и продължава да работи, да опредѣля границитѣ на църковнитѣ нива, гори и да снима планове на сжщитѣ гдето има петролни извори и пр.

Мисионерската работа на църквата. Свещеницитѣ сж си изпълнили длъга, не сж се ограничили само въ трѣбника и службитѣ. Отличили се съ своята извънъ църковна и мисионерска дейностъ свещеницитѣ при катедралнитѣ църкви отъ Кишиневъ, Черновецъ, Сибий, Арадъ, Орадия, Маре, Галацъ, Исмаилъ, Ржмникъ, при митрополията отъ Букурещъ и др. църкви отъ Букурещъ. (При катедралнитѣ църкви се назначаватъ най-способнитѣ и най-добре подготвенитѣ свещеници и се плащатъ по специаленъ щатъ). Четири лѣти презъ годината свещеницитѣ се събиратъ на общи конференции. Темитѣ се даватъ отъ централата и всѣкой свещеникъ е длъженъ да ги разработи и въ опредѣления срокъ да ги представи написани. По-добритѣ се публикуватъ въ Епархийското списание. Целта на тия конференции били, свещеника да усъвършенствува църковното служение, да попълни знанията си и да се въдълбочава въ богословскитѣ истини, да усъвършенствува своитѣ проповѣднически дѣрби, да развие мисионерство всрѣдъ пасомитѣ си и пр. Независимо отъ тия конференции свещеницитѣ се събирали на Епархийски и околийски събрания, па и на пунктови такива. Въ тия последнитѣ взимали участие и учителитѣ, и околийскитѣ лѣкари, адвокати, агрономи, чиновници и др. уреждали литературни утра, съборни служби съ проповѣди образцови.

Въ тия пунктови или околийски събрания свещеницитѣ раздавали безплатно кръстчета, книги, икони и пр. съ целъ да издигнатъ религиозно-просвѣтното ниво на селянина. Въ всѣки окръгъ сж ставали отъ 30 — 156 такива събрания. Само въ гр. Хушъ сж станали 30 събрания и сж били посетени отъ 13.500 християни, въ гр. Арджешъ и окръга 519 конференции, и 363 проповѣди, посетени отъ 147,077 християни. Раздали сж 14.405 брошури, 23.400 икони, на обща стойностъ 162.000 леи, сжщото положение се почертава въ всѣка епархия. Въ Букурещъ само имало 1349 конференции и толкова проповѣди. Следъ свършека на събранията винаги сж се събирали волни пожертвования за общия културенъ фондъ. Независимо отъ това, специални църковни мисии обикалятъ села и градове, по ателиетата и фабрицитѣ, съ целъ да просвѣтятъ работницитѣ и ги запазятъ отъ комунизъмъ и безбожие. Има специаленъ свещеникъ, назначенъ да работи само между тютюневитѣ работници. Дава по-нататъкъ сведения за резултатитѣ.

Пастирски курсове

или седмици за опресняване и умножаване богословскитѣ знания сж въведени въ нѣкои епархии, а въ други „Седмици за съзерцания и въдълбочаване при разни манастири. Служби и проповѣди и конференции отъ най-компетентнитѣ, назначени отъ Архиепископа. Тукъ свещеницитѣ се опознаватъ, здрушаватъ и отношенията имъ съ Архиепископа, посредствомъ неговия делегатъ, ставали много по-близки и сърдечни.

Следва.

Посещавайте църквата!

Колко похвално и насърчително, колко красиво и въодушевяващо е за свещенослужителя, когато последния вижда църквата да е изпълнена съ богомолци! Да така, истината трѣбва да бжде всѣки недѣленъ и празниченъ день, църквата да се пълни съ вѣрующитѣ; но отиванieto въ църква не бива да е отъ любопитство, а само съ пълно убеждение и религиозно съзнание, че то е отъ първа и насъщна необходимостъ за индивида — че тамъ (въ църквата), последниятъ ще намери оная свята, духовна и морална храна, потрѣбна за облагородяване съ християнски чувства, неговата душа, умъ и съвестъ, безъ което облагородяване, той — човѣкътъ, не може да постигне своето човѣшко съвършенство — не може да се приближи до Бога — Христа, който е казалъ: „бждете свършенни както вашия Отецъ е свършенъ“.

Физическото тѣло (организма) на човѣка, безъ облагородена съ истински религиозни чувства душа, се уподобява на автоматиченъ, бездушенъ апаратъ, на корабъ безъ кормило, безъ компасъ. Въ такъвъ човѣкъ липсва съзнание за братска любовъ, за правда. Той е наклоненъ всѣкога къмъ вражда, завистъ и престѣпление, той не може да бжде и добъръ бждещъ гражданинъ, нито стопанинъ; когато напротивъ, за истинския християнинъ става даже излишенъ и полиция и сѣдника!

Ето защо, както физическото тѣло се храни съ материална храна по два и даже по три лѣти въ денонощие, още позече нужна е морална храна и за душата, каквато, ще намериме само въ църквата. А какви ли пъкъ материални срѣдства и жертви сж нуждни за да посещаваме редовно всѣки недѣленъ и празниченъ день църквата? — Никакви почти — само вѣра, смирение и чисто сърдце! Нѣкой оправадатъ неотиванieto си въ църква съ това, че нѣмало да се облъкатъ съ ново или поне здраво облъкло или обуца. Не, Христосъ иска не тѣлото да е натруфено, а душата съвестта — съ добри мисли и дѣла! За това, посещавайте църквата!

с. Ришъ, Преславско.

Атанасъ Терзиевъ.

Хроника

Размѣнени телеграми.

По случай раждането и кръщаването на княгиня Мария Луиза между Негово Величество Царя и Негово Високопреосвещенство св. Варненския и Преславския Митрополитъ Господинъ Г-нъ Симеонъ сж размѣнени следнитѣ телеграми:

До Негово Високопреосвещенство Г. Г. Симеонъ св. Варненския и Преславския Митрополитъ Варна

Знаейки колко Вамъ е близко до сърдцето всичко що се касае до Менъ и Моя домъ, бързамъ да съобща на Ваше Високопреосвещенство, че днесъ въ 10 часа въ дворцовия православенъ параклисъ „Св. св. Апостоли Петъръ и Павелъ“ се извърши светото кръщение на първородната ми дъщеря, на която се даде името Мария Луиза. Цѣлувамъ Дѣсницата Ви и препоръчвамъ чадото си на светителскитѣ Ви молитви.

Царя.

Негово Величество Царя на българитѣ

Борисъ III

София — двореца.
„Поднасямъ на Ваше Величество чувства на дълбока признателностъ за съобщението, че новородената българска Княгиня е станала членъ на св. Православна Българска Църква. Рождението и кръщението на Княгинята е сугуба радостъ за мене въ крайнитѣ дни на живота ми. Поздравявамъ Ваше Величество за решението Ви. То е актъ не само на преданостъ къмъ светата ни вѣра, но и белегъ на висока държавническа мѣдростъ. Слабата Княгиня, носителска на обично име, носи омиротворение въ сърдцата на колебающитѣ се религиозно нѣкои българи и служи като новъ ягкъ залогъ за нинешнитѣ преданостъ и обичъ на българския народъ къмъ Августейшитѣ нейни родители. Да я благослови Богъ и да я пази всесилната Му Дѣсница.“
† Варненския и Преславския СИМЕОНЪ.

Негово Величество Царя на българитѣ Борисъ III

София — Двореца.

Духовенството ми и азъ зарадвани zelo, че обичниятъ младъ Отецъ на отечеството ни е станалъ баща въ българския царствущъ домъ, вънесохме молитва Богу да съхранява Ваше Величество и да благослови и запази въ здраве Августейшата родителка и новородената българска Княгиня.
† Варненския и Преславския СИМЕОНЪ.

Презъ Рождественскитѣ празници Негово Високопреосвещенство стори голѣма духовна радостъ на пасомитѣ си, като служи Божествена Литургия въ всички варненски църкви и произнесе високоназначителни Архипастирски слова.

На 14 тога Негово Високопреосвещенство дѣдо Симеонъ отслужи въ Съборната църква, при стечение на цѣлото православно гражданство, благодарственъ молебенъ, по случай раждането на Княгиня Мария Луиза.

Презъ Рождественскитѣ празници Негово Преосвещенство св. Великий Епископъ г-нъ Андрей е посетилъ градоветѣ Ески-Джумая, Шуменъ, Нови-Пазаръ и Провадия, където отслужилъ Божествени Литургии.

По покана на Православното християнско братство при храма „Св. Петка“ и на църковното настоятелство при сжщия храмъ, Деканътъ на Богословския факултетъ г-нъ Професоръ Г. Ст. Пашевъ посети града ни и изнесе три сказки, които бѣха добре посетени.

По покана на църковното настоятелство при Съборната църква Негово Високоблагочестие Протопресвитеръ Д-ръ Стефанъ Цанковъ, професоръ по църковно право при Богословския факултетъ, пристигна въ града ни и ще произнесе две сказки на теми: 1) „Съвременна култура и Христосъ“ и 2) „Идеалитѣ на съвременната младежъ“.

Наша поща

Получиха се следнитѣ суми за вестника отъ:
86. Свещ. Хр. Димитровъ, с. Климентово, Варненско, кв. № 96 40 лв.
87. Александъръ В. Ивановъ, Варна, кв. № 97 20 лв.
88. Икономъ Ил. Р. Сабунджиевъ и икономъ Ст. Ганчевъ, — Варна, ржча продажба кв. № 99 10 лв.
89. Ас. Халачевъ и Коста В. Поповъ, Варна, абонаментъ год. I, кв. 100 40 лв.

Платете абонамента си!

Г-жа Ек. Д-ръ Панайотова — Б-Джумая. Получихме сумата 620 лв. Благодаримъ. Молимъ Ви, изпратете ни списъкъ на абонатитѣ, отъ които сте събрали тая сума.